

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

№ **6-7** (27)

ДО 700-РІЧЧЯ
КОВЕЛЯ

7 СТ.

«У ВІТРУ НЕМАЄ
ПРОПИСКИ,
ДЛЯ ВІТРУ
НЕМАЄ
КОРДОНІВ!»

12-13 СТ.

«ВОЛИНЬСЬКА
СІЧ – 2010»

17 СТ.

ТРОЯНДОВА
БОЛГАРІЯ

22-23 СТ.

УКРАЇНСЬКИЙ
ПАРИЖ

28-29 СТ.

БРАТИ КАПРАНОВИ:
«КНИЖКА –
ПОТРЕБА УМОВНА»

4-6 СТ.

Підключення без модема
та перепідключення від
іншого провайдера
безкоштовно

Найдешевший
і найшвидший
інтернет
в місті

технічна
підтримка

файлообмінник

відеонагляд

поповнення
через
термінал

пошта

мережеві
ігри

антивірус

радіо

СОКОВИТИЙ
інтернет

м. Новель, вул. Косачів, 8 (III пов.)
телефон 7-34-36

Безлімітні тарифні плани

Тарифний план	Щомісячний платіж, грн.	Швидкість зовнішня, локальна	Можливості
1 Мбіт	70	1024 Кбіт/с	Оптимальний для завантаження великих файлів, перегляду відео он-лайн, голосових та відеодзвінків у мережі Skype
2 Мбіт	90	2048 Кбіт/с	Комфортне користування мережею без обмежень
4 Мбіт	120	4096 Кбіт/с	Для тих, хто звик себе не обмежувати

Літній вінегрет	3 ст.
Брати Капранови:	
«Книжка – потреба умовна»	4-6 ст.
До 700-річчя Ковеля	7 ст.
Культура відпочинку	8-9 ст.
Навіщо бандані банани, або Смачні ляпсуси для вундеркіндів	10-11 ст.
«У вітру немає прописки, для вітру немає кордонів!»	12-13 ст.
Приготування на музичній кухні	14-15 ст.
«Зробімо світ навколо нас кращим!»	16 ст.
«Волинська Січ – 2010»	17 ст.
Ковель танцює	8 ст.
Що таке щастя і де його шукати?	19 ст.
Вічна молодість	
«Старого Міста 2010»	20-21 ст.
Трояндова Болгарія	22-23 ст.
Епоха великої музики в одному обличчі	24-25 ст.
Віршина	26 ст.
Дауншифтинг:	
гармонія через падіння	27 ст.
Український Париж	28-29 ст.
Новинки музики та кіно	30 ст.
Музичні новини	31 ст.
«Наш Ковель»	32 ст.

Усіх молодих, креативних, небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не
просто спостерігати за всім, що відбувається
навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш ви-
класти усе це у журналістський матеріал, якщо у
Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий не-
спокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель,

вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8 (068) 2338513 – Hama

Слово «літо» може асоціюватися багато з чим. Але найвеселіше і найбезтурботніше воно тоді, коли асоціюється чи навіть зливається з поняттям «канікули». Я вже призабула, яке воно – те відчуття – капікульне. Та чомусь захотілося згадати саме його. Бо, може, дуже потрібним стало звільнитися раптом від усіх турбот, від усіх тих проблем, які затягують і прив'язують, хоча насправді такі вони дрібні – як мошка влітку :)).

Так-от, відмахуюся від мошки всякої :) і вчуса знову бути безтурботною. Щоб захоплювало подих, коли із чийось рук із заплученими очима куштуєш фрукт і маєш його вгадати... коли хтось змащує тобі губи медом і питає: «липовий чи гречаний?» – а він просто солодкий-солодкий :)... коли хтось із твоєї пам'яті з'являється у трубку твого телефону: «пам'ятаєш, якими смачними були полуниці в цей день 10 років тому?», коли лежиш півдня на галявині й розглядаєш увесь цей час в об'єктиві павучка чи бедрика, так його і не сфотографувавши, тільки тому, що цю мить усе одно не зупинити... коли зірвеш ромашку, а вона без пелюсток «не любить»... коли прокинешся раптом від сонячних дотиків і захочеться обійняти світ, бо це не «просто літо», а найпрекрасніше літо у твоєму житті.

Оля Леснюк

ЛІТНІЙ „ВІНЕГРЕТ”

Хо-хо! Літо, літечко!

Знаю, що в переважній більшості людей літо набирає розпалу, а відпочинок стає максимально концентрованим і гарячим лише на 7-10 днів. Це ті кілька днів, коли ми вирушаємо шумними компаніями на озера, моря, океани, річки і усяке подібне голубе, синє, чи Чорне добро нашої великої розкішної неньки України. От як нам пощастило – усе в нас є. Хоч – море, хоч – гори, (а хоч, звичайно, – «кабельне» і пачка ціпсів).

Але погодьтеся, літо в цей проміжок (ті 7-10днів) ну просто Супер Літо, літо на яке покладаються найбільші сподівання. І що не кажіть, цей час треба не просто провести, його слід прокайфувати на повну. І краще за все відмовитися від того, що ви завжди робите на «позалітньому» відпочинку.

Ніколи не читали – візьміться за книжку, хоч яку, але книжку, справжню, з автором і кількістю сторінок не менше 200-250.

І навпаки, засиджуєтесь за томиком Толстого чи Байрона – закиньте їх подалі у шафу (але лише на ці кілька днів).

Відпочиваєте перед екраном (будь-яким) – плюньте на всі ті кнопочки і пульти і посидіть десь у затісному місці, де море зірчок, або зірочки падають просто у море.

Ніколи не ходили на дискотеки – саме час «змататися» на один із літніх дурнувятих танцмайданчиків.

Можна навіть радикальніше. Якщо ви не покидаєте шумних компаній – відпочиньте і від них також. Оберіть одного, максимум двох друзів і влаштуйте такий собі камерний відпочинок з довгими розмовами і спогляданнями за цвітінням гарних (і не дуже) тіл на пляжах і у воді.

Думаю, принцип зрозумілий... Словом, не бійтеся та експериментуйте. Але...

Якщо ви готуєте, тобто куховарите, то на літо не слід кидати цю справу в жодному разі. І навіть більше, це найблагодатніша пора взятися за сковорідки, каструлі та ножі і провести час за приготуванням смачного сніданку чи вечері. З друзями чи коханою (коханим) це виходить, звичайно, у сто разів суперовіше. Тож вирушайте на базари і ринки, жодних супермаркетів. Бо там, на цих пильних, пекучих і галасних літніх базарах у курортних містечках, відчувається якийсь містичний український дух, присмачений екзотикою півдня і легким ароматом паленого повітря. Ідіть на галас, в епіцентр шуму, що твориться хриплими голосами стареньких бабусь. О, ці бабці, хвала їм по всій Україні – від Галіції і до східного Донбасу! Саме вони, звичай, о цій порі продають найсмачніше – усе, що вам таке необхідне для літньої страви. Величезні жовтогарячі перці, криваві помідори, огірочки і петрушка, картопелька, синьобокі сливки і соковиті вишні. На їхніх прилавках лопають від соку абрикоси і персики, кавуни, бубки винограду, груші та дині, дивні ягоди агрусу і ще дивніші плоди айви. Бабці пропонують, перекикують одна одну, сміються, часом курять. Не поспішайте, придивляйтеся і виберіть собі «власну» бабцю або декількох, до яких у вас «лягло серце» і потіште стареньких, купивши у них усе, що вам необхідно. А далі все у ваших руках. Салати і яєшні, омлети, картопля, каші та соуси з овочами або просто нарізані овочі та фрукти, приготовані гуртом, смакуватимуть прекрасно під сік чи вино, холодне пиво або квас. Смакуйте сповна, щоб бризки соку розліталися по всьому горлу, заливали піднебіння, капали на пузо і ноги. Смакуйте, бо влітку слід робити саме так.

Пригадується з цього приводу уривок з «Острова...» Іздрика: «Ми їли ліло, пили вино та милувалися нашими овочами». Пікантно, еге ж? Літо – проба плодоча, безмежно відверта і щира. Не розчаруйте її і прийміть подарунки.

І ще, скуштуйте «Острів...» Іздрика.

ПТАХА

Сашка Шумілін

«Ми приїхали з Києва, щоб зробити відкриття... І сьогодні на свою географічну карту наносимо ще одне місто – місто Ковель», – зізналися брати Капранови під час зустрічі у Ковельському культурно-просвітницькому центрі. Власне, говорили про різне, відповідали на запитання, читали те, що їм пишеться, а наприкінці зустрічі роздавали автографи та фотографувалися з охочими. А для «Птахи» погодилися відповісти на кілька запитань.

Брати

КАПРАНОВИ: «Книжка – потреба умовна»

– Чому і як ви вирішили стати саме письменниками?

– У нашій родині творчість, можна сказати, була постійно. У нас у бабусі був домашній театр, ми ставили п'єси – з костюмами, гримом. Бабуся була з дуже інтелігентної родини, вона вчилася в Одеському інституті шляхетних панянок, французьку мову все життя викладала. Тому питання творчості у нашій родині завжди було відкритим. Мама писала вірші, вона, на превеликий жаль, залишилася на районному рівні, але здається, що в Україні поет районного масштабу – значно більше, ніж поет насправді. Тому творчість для нас – це не питання, це те, що в нас із першим подихом увійшло і так у нас і залишається. Варто додати, що мама, оскільки була поетом, то на всі ювілеї, дні народження писала привітання і сценарії. І коли ми навчилися тримати ручку в руці, вона і нас долучала до цього процесу, в нас була колективна творчість. А потім ми стали старші, і вона просто давала нам завдання, і ми писали. І звісно, від цих вправ (халтура – вона і

є халтура, звісно), але, оскільки це халтура, щоб зробити справу, то в кожен вірш ти намагаєшся вкласти оригінальну думку, ідею, і от це прагнення чогось нового, чогось оригінального, воно, напевно, і називається творчістю. Не просто тупо щось заримувати, а щось у це вкласти, тому, коли ми стали старші, ми почали думати: ну, що, стоп, вірші – це дуже добре, але є ще проза. І так потрошку одне за одне зачепилося. У 7-му класі ми видали повноцінний альманах (у твердій палітурці) домашньої творчості, там були наші, старшого брата, бабусині твори, там була проза, поезія і навіть п'єса одна.

– Що, на вашу думку, варто зробити, щоб письменник став значущим у суспільстві? І яка у цьому роль держави?

– Кожен письменник має той авторитет, на який він заслужив. Якщо у Ковель приїде Марія Матіос, а я думаю, що пан Сергій цього захоче (Сергій Кошарук – Ковельський міський голова), а ми цьому посприяємо, тоді ви переконаєтеся, що письменник – достатньо впливова персона. Коли у Ковель

приїде, скажімо, Андрухович, то ви зрозумієте, що держава тут не потрібна. Держава потрібна тільки у тому значенні, в якому її втілюють такі люди, як Ковельський міський голова. Він є ініціатором, він не боїться знайти контакти, от так, скажімо, як із нами. Ми зустрілися, поговорили, знайшли спільну мову – оце держава. А закони, чиновники, інструкції, міліція і таке інше – це все тлінне, його так «фуф» – і нема, а ми з вами залишаємося. Тому держава потрібна у тому значенні, щоб міський голова певного міста міг запросити того, хто потрібен жителям цього міста. І не Кіркорова, Пугачову... бо шоу-бізнес шоу-бізнесом, а є ще потреби людей, які мислять, які насправді і вирішують долю міста, долю області, це так звана інтелігенція. Якось так останніх років 20 на неї прийнято не зважати, але вона є, і вона сьогодні так чи інакше продукує місцеву ідеологію. Скажімо, у Києві неможливо пройти Хрещатиком, бо там ходять голпніки з пивом, там припинили ходити інтелігентні люди. І це заслуга влади. Коли з

Хрещатика зникають книгарні, видавництва, а з'являються бутіки, то там починають ходити гопніки – такий закон природи. Зникають книгарні – зникає інтелігенція. Є стадіони – ходять фанати. Ось така проста заміна. То щодо ролі держави, то її завдання виключно забезпечити на місцевому рівні місцевій ініціативі реалізацію.

– Чому, на вашу думку, в Україні досі нема Нобелівського лауреата. І чи є нині в Україні письменники, достойні цієї премії?

– Що стосується Нобелівської премії, то це – фікція, і це не раз було доведено. Починаючи з історії з Пастернаком, коли премію йому фактично дало ЦРУ, і про це вже сьогодні згадують, як це було, бо хотіли дати італійцю, але була вказівка: «З огляду на політичні мотиви треба дати Пастернаку». Тому, власне кажучи, авторитет Нобелівської премії останнім часом похитнувся. Чи є бажання за нею ганятися? Розумієте, коли Нобелівську премію дали Памуку, у нас виникає підозра, що Нобелівську премію насправді можна отримати, тільки, скажімо так, продавши Батьківщину, це виручка з продажу Батьківщини. Тому що Памук спочатку зробив піар-хід, що його засудила рада старійшин... а потім йому як нещасному, якого ображають ісламісти, видали Нобелівську премію. Мало того, що це безчесно, що це й суперблизькість щодо власного народу, адже ісламські країни – це ж не якась там лякалка для дурнів, це дійсно люди так живуть, це їхня традиція, і якщо людина робить собі піар на тому, що плюндрує власну національну традицію, чи варте воно тих грошей, які, врешті-решт, отримаеш?.. Тому, звісно, колись ми отримаємо Нобелівську премію, а може, не отримаємо.

– Яка перепона в українського письменника на шляху до отримання премій світового значення?

– Головна перепона на будь-якій прямій до премії, не тільки Нобелівської, називається українська мова. Української мови не знають... Для

«Біографія письменника – це його книжки. Але людей часто цікавлять побутові питання – родився, вчився, одружився. Тим більше, коли йдеться про такий екстраординарний випадок, як наш – брати-близнюки і все таке.

Тому повідомляємо факти.

Народилися ми 24 липня 1967 року в м. Дубоссари, нині Молдова. А насправді наші предки родом з півдня: по материнській лінії з Одещини, по батьківській – з Миколаївщини. Самі ми виросли в Очакові Миколаївської області і вважаємо його своєю батьківщиною. Там-таки, в Очакові у 1984 році закінчили середню школу.

Нам пощастило – ми не вивчали українську мову у школі. Були як від зайвого предмету звільнені за станом здоров'я. І саме завдяки цьому не встигли зненавидіти українську літературу, як більшість школярів.

Крім звичайної школи, ми закінчили спортивну (греко-римська боротьба) та музичну (фортепіано).

Вищу освіту отримували в Уральському Політехнічному інституті, (м. Свердловськ) та Московському енергетичному інституті за фахом «Технічна кібернетика».

1988 року ми одружилися з сестрами-близнючками і переїхали до Москви, де за іронією долі жили на вулиці Івана Франка. Працювали на різних посадах у фармацевтичному та виноробному бізнесі, отримали досвід керівної роботи.

На початку 90-х у Москві організувався потужний український диспосний рух. Ми активно тусувалися з земляками, навіть видавали московську українську газету «Тинди-ринди» та журнал української фантастики «Брати». Тоді ж взялися за перо і почали писати свою першу книжку «Кобзар 2000». Писали 10 років, дописували вже у Києві, куди перебра-

лися 1998 року. Причина переїзду банальна – ми не бачили можливостей реалізації себе як творчих людей у Росії. Українці мають жити в Україні.

Опинившись у Києві 1998 року, ми застали тут книжковий голодомор.

І ми вирішили взятися до видавничого бізнесу, побачивши в ньому ринкову нішу.

1999 року ми разом із телеканалом «1+1» та шоколадом «Корона» організували перший конкурс української готросюжетної літератури «Золотий Бабай».

2000-го року стартувало видавництво «Зелений пес».

2001-року нарешті вийшов наш «Кобзар 2000» з ілюстраціями Владислава Єрка.

Нині наше видавництво видає понад 60 назв українських книжок щороку і є одним з лідерів на ринку художньої літератури.

«Кобзар 2000» мав непоганий відгук і перевидавався вже 4 рази.

2004-го року Уряд України прийняв бюджет, який зупинив видавництво книжок. 4-го лютого ми на знак протесту спалили рукопис нового роману під Кабінетом Міністрів України разом з колегами-письменниками. Акція мала широкий розголос, і Уряд змушений був змінити свій варварський бюджет.

Після цього, восени 2004-го року, вийшов друком наш другий роман «Приворотне зілля».

2006-го року читачі побачили третій роман «Розмір має значення».

Паралельно з літературною, видавничою, торговельною та громадською діяльністю ми пишемо публіцистику та друкуємося у різних українських ЗМІ.

2007-го року видали книгу своїх статей «Закон Братів Капранових».

Діти зростають, творчість не припиняється. Дасть Бог здоров'я і натхнення – будуть нові книжки».

Із сайту братів Капранових
<http://www.kobzar.com.ua/index.php>

того, щоби видатися в Англії, спочатку хтось в Англії повинен прочитати твій твір українською, зрозуміти і порадити видавцю його видати, це називається рідер. На посаду рідера зазвичай обирають славістів, якщо це стосується української та інших слов'янських мов, це професура, яка займається культурою і мовою цих країн, мало того, – ця професура має бути затусована у середовищі видавців і користуватися їх довірою. На превеликий жаль, в Англії рідерів українських, здається, 2, у Франції – 4 чи 5. Чи багато вони можуть прочитати вартісної української літератури? І звідки хтось із них знає, що в Україні вийшло цікавого? От у цьому випадку держава може допомогти, потрібно створити процедуру. Кожна амбасада, кожне посольство іноземне має програму підтримки перекладу з мови. От норвезька амбасада профінансувала нам видання книжки, переклад із норвезької, французи перекладають своїм коштом свого нобелівського лауреата. Чому? Тому що кожна країна розуміє, що досягнути успіху на іноземному ринку можна тільки, якщо ти до нього доніс оцей текст, тобто вони зацікавлені у розповсюдженні своїх текстів. Є мало країн, які цього

не роблять, серед них – Україна. У нас нема державної програми підтримки перекладів, у нас нема програми підтримки рідерів.

– Що варто зробити для просування української книжки хоча би в Україні?

– Книжка – це потреба умовна. Побачив книжку – купив, не побачив – не купив. Книжка повинна потрапляти на очі, коли людина йде з роботи, коли вона йде на роботу... книжок тільки в Україні продається – більше 100 назв. Ви можете запам'ятати назву однієї і шукати її, доки не знайдете? Отже, 1-ше завдання – забезпечити наявність книгарень. Будуть книгарні – будемо туди постачати книжки, і тоді можна буде говорити про пропаганду книжки.

– І ще питання до вас як до людей із активною громадянською позицією: як реагувати народу на владу, яка його не влаштовує?

– Є два методи впливу: тактичний і стратегічний. Стратегічний полягає в тому, що наше з вами завдання зробити так, щоб від влади тої, що сидить на Банковій, нічого не залежало. Ми повинні зробити так, щоб вони повністю залежали від громади, від нашого голосу, а не від голосу на Банковій. Тоді нам буде все одно,

що робить влада. Це стратегічна мета, і якщо ми її усвідомимо, нам зразу полегшає. Ми вирішуємо усі питання міста, ми вирішуємо, як нашим дітям вчитися, за великим рахунком вирішуємо, що їм вчити у школі та в якому розрізі. Ми, а не вони. Табачник може ввести будь-яку програму, але не будуть на Волині вчити, що УПА вбивала російських немовлят. Бо це маячня. Не будуть – і все. Це і є стратегічний спротив. Тактичний спротив залежить від того, наскільки вони нас дістануть. У 2004-му дістали? – Дістали. Єдина альтернатива постійна і стратегічна – будувати своє життя на основі сильної місцевої громади, де починають чути розумну людину.

– І... побажайте чогось нашим читачам.

– Ви знаєте, на Землі є найкраще місце – це Очаків (там народилися брати Капранови). Очаків – найкраще місце для нас, а для ковельчан найкращим є Ковель. Ви живете у найкращому місті на Землі – пам'ятайте про це. І ставтеся до свого міста, до своєї країни так, як до центру Всесвіту. Любіть свою країну і робіть її дійсно найкращою.

ДО 700-РІЧЧЯ КОВЕЛЯ

Ковель – старовинне українське місто, яке розпочинає свою історію ще від початку IX століття, коли тут було староруське поселення.

За давньою легендою першим поселенцем у теперішній місцевості був вправний майстер – коваль, тому і село, де він жив назвали Ковле. З часом це слово трансформувалося у сучасну назву міста.

Біля керма влади тут у свій час стояли такі історичні постаті як князі Сангушки, королева Бона, князь Андрій Курбський та багато інших відомих діячів.

На середньовічному гербі Ковеля поряд з іншою геральдичною атрибутикою контури веж замку і підкови – давнього символу щастя і достатку.

У 1518 році своєю грамотою польський король Сігізмунд I дозволив князю Василю Сангушці утворити з села Ковле місто з наданням йому Магдебурзького права. Тут почали відбуватися ярмарки і торги, запроваджувалося внутрішнє самоврядування.

Основу економіки міста становило дрібне товарне виробництво, що забезпечувало потреби місцевого ринку. У XVIII столітті Ковель був значним ремісничим і торговельним центром Волині, в якому утвердилися товарно-грошові відносини. Після третього поділу Польщі Ковель став повітовим містом Росії.

Бурхливий економічний розвиток міста припадає на другу половину XIX століття, коли через місто пройшли важливі залізничні шляхи до Києва, Бреста, Варшави.

На початку XX ст. відкрито чимало готелів. Працюють тютюнова фабрика, винний склад, друкарня, книгарня, залізнична амбулаторія, школи, гімназія. Діє п'ять церков.

Місто розбудовується і стає красивішим. Проте його мирну працю порушують Перша світова війна і революція. Надзвичайно важкі випробування принесла сюди Друга світова війна. За чотири роки окупації гітлерівці знищили 35 тисяч мирних жителів та військовополонених. Героїчна битва по звільненню Ковеля продовжувалась 127 днів і ночей, після якої лишилися руїни і попелища. Вціліло лише кілька будинків.

6 липня 1944 року Ковель було визволено від німецько-фашистської окупації.

Слави міста-красеня із високим рівнем економічного та соціально-культурного розвитку Ковель набув у другій половині минулого століття.

Ковель сьогодні – друге за значимістю місто Волині з населенням 66,6 тисячі чоловік, і займає площу в 47 км².

Це – потужний залізничний вузол Західної України, який має вагомое стратегічне значення для держави.

Ковельський край був колиською багатством вченим, письменникам, артистам, імена яких прославили не лише Волинь, а й Україну. В цьому краї черпали насаду для творчості: Т. Шевченко, І. Франко, П. Куліш, М. Старицький, М. Лисенко, М. Драгоманов. Саме тут жила і творила Леся Українка, тут втілювали у її слові одвічні мрії українського народу про волю.

Нині Ковель розвивається і оновлюється, набуває сучасних європейських обрисів.

ПРИВІТАННЯ КОВЕЛЬСЬКОГО МІСЬКОГО ГОЛОВИ СЕРГІЯ КОШАРУКА

Вітаю ковельчан з ювілеєм – із 700-річчям рідного міста. Ковель справедливо вважається одним з найчарівніших міст Волині та України. По-європейськи чисте, завітчане мереживом садів, парків, скверів, прикрашене стрічкою тихо-плинної Турії.

Сьогодні Ковель є ще й містом спортивним. На достатньо високому рівні знаходяться освіта, культура і медицина. Кілька років підряд ковельчани виборюють перші місця у Всеукраїнському конкурсі «Населений пункт найкращого благоустрою і підтримки громадського порядку».

Ковельчани на правильному шляху, а золота підкова на гербі міста символізує щасливе майбутнє.

КУЛЬТУРА ВІДПОЧИНКУ

КУЛЬОН

Поки повз мене проходить сесія, дипломна робота і (плавню) закриття нашої спеціальності в університеті, поки літстудійці «Лесиного кадубу» засмагають на одному з дахів літнього Луцька, я чесно сиджу і намагаюсь

виконати план здачі статті до наступного номеру «Птахи». В он-лайн-хіп-хоп-радіо звучить лайтова музика, а в голову не приходить нічого, крім мрій про хороший відпочинок. Тому в статті хочеться передати щось літньо-спекотне. Одночасно поспішаю висловити українську гордість за надбання наших предків – вміння веселитись у будь-який час. Тому й стаття саме така – відпочинкова і патріотична:-)

ПОДІЛЯЮ ВІДПОЧИНОК НА АКТИВНИЙ ТА ПАСИВНИЙ.

Пасивний – це коли валяєшся на морському узбережжі, перевертаючись із боку на бік та досягаючи 26-го рівня класної за смаги, смакуєш східними солодощами, ловиш медузу і жорстко плавиш їх на піску, і навіть не збираєшся плавати на банані і фотографуватися із бідними тваринами, які так мучаться на плечах у своїх циркових господарів. Хто скаже, що такий відпочинок – нудний – заперечу відразу. Бо я прихильниця саме такого – пасивного, флегматичного і безтурботного відпочинку. І навіть на екскурсію я не піду, якщо знадобиться пішки пройти 8 гірських кілометрів Карадазького заповідника, для мене краще помилуватись узбережжям із білосніжного катера чи маленької яхти, яка доставить вас до місця призначення.

Не можна не згадати і про наш, суто Волинський (а тому такий рідний і близький) Світязь, який ми гордо рекламуємо усім непосвяченим друзям, мовби це ми самі створили цю озерну казку із пончиками, чорницями, сушеними дорогучими вуграми і фазанчою фермою просто посеред лісу (ану, хто зараз здивувався, бо не знав про неї?). І хай там, на Світязі, водиться купа комарів, важко потрапити на потрібну погоду, але яка там не морська і здорова засмага і чиста вода! І немає тієї величезної метушні, яка так заважає на морях.

ПТАХА

І звучить не татарська і російська мова, продається не шаурма і «сємачкі», а милі слуху пиріжки з варенням у цукровій пудрі та купа іншої української смакоти, серед якої ми відчуваємо себе просто вдома, ніби у бабусі на дачі, а тому і відпочинок – теплий, і такий душевний-душевний, із вудочкою на світанку (коли нічого путнього за ніч так і не зловив).

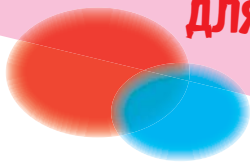
Ще один вид відпочинку, який мені теж трохи близький – літні фестивалі. Ця своєрідна атмосфера наметово-вогняного відпочинку дуже умиротворює. На фесті ніхто нікуди не поспішає. Ранок починається із безтурботного шукання солі до юшки, невідкритої мінералки, і весь день – під сонцем, або в холодку – із музикою, яка звучить не із колонок десь там далеко зі сцени, а прямо поруч. На фести їздять із людьми, близькими за духом, з якими не потрібно багато говорити, але які завжди є і будуть хорошими подорожніми у задушливих електричках.

Я подивилась Інтернет-опитування на сайті молодого радіо про улюблені фестивалі. До най-най-най тут відносять фестивалі «Урок», «Таврійські ігри», «Країна Мрій», «Шешори» тощо. Чомусь я вважала, що «Бандерштат» хоча б увійде до списку варіантів, за які можна голосувати. Проте це поки фест більш локального масштабу – західноукраїнський табір, в якому вшановується пам'ять історичних битв, відтворюються воєнні дії, патріотично виховується молодь і пропагується здоровий спосіб життя (що мене дуже тішить).

Активний відпочинок – це коли природа вас поглинає повністю і не відпускає ні на хвилину – потанцювати у гламурному клубі. Це скільки там км за годину, гід, який, здається, не втомлювався ні разу в житті (перерва за графіком через 40 хвилин, а поки – піднімайтесь по схилу хоч на зубках), 5 хвилин відпочинку, і знову на гору у шаленому темпі, але так якимось спокійно – не думаючи, як пройти ТО на автомобіль, коли написати дипломну роботу (ех...), бо є в цих суворих горах тільки ти, фляга із джерельною водою і закон виживання. І неважливо, яка в тебе марка автомобіля, скільки кімнат у твоєї квартири, чи все у тебе включено у путівку на курорт. Важливо лише те, чи подасть тобі друг чи коханий руку на крутому підйомі, хоча сам ледь долає кожен наступний крок, чи забере у тебе рюкзак із наметом (і допивай воду, бо мені вже ну зовсім не хочеться пити), і чи вкриє тебе своєю ковдрою на висоті 2000 кілометрів над метушнею.

Еліна Форманюк. На згадку про Аю-даг – гору Ведмідь. Дякую, що подавали руку:-)
П. С. Припиніть смітити на узбіччях.

НАВІЩО БАНДАНИ БАНАНИ, АБО СМАЧНІ ЛЯПСУСИ ДЛЯ ВУНДЕРКІНДІВ

Зазвичай про дитячі книги говорять або добре, або нічого. Можливо, і я б не звертав уваги на різні ляпсуси, але цього разу просто не зміг змовчати. Нещодавно мою увагу привернула книга харківського видавництва «Septima» (відповідала за випуск Н. А. Горбуркува). Отже, до вашої уваги «Смачна абетка» авторів Ольги Шуваєвої та Володимира Верховця, хоча присутність другого автора починається не з обкладинки, як те прийнято, а лише з першої сторінки. Над книгою попрацювали художники, до яких не маю жодних зауважень, і макетувальник. Слухайте, а де ж коректор і редактор? Звичайно ж, добре, коли люди стараються бути українцями, але ж українську мову, коли ти працюєш у видавництві, а особливо дитячому, бажано знати досконало, а не «на рівні користувача»!

У дорослій літературі я ще цілком нормально сприймаю поезію абсурду, але ж при чому тут маленькі дошкільнята? Читаю першого віршика – і бачу таке: «У Алуці – довгі коси, а в кишенях абрикоси. У Богданчика – бандана, він приніс їй два банана». Мене зацікавило: чому він не Алуці приніс банани, а бандані? Те, що «два банана» українською мовою говорити неправильно, – це вже загальна фраза, у книзі, до речі, немало таких ляпів, і про них надалі задля стислості переважно не згадуватиму. Говоритиму тільки про каверзи у змісті. Незважаючи на гастрономічні асоціації, на які наводить назва книги, олов'яну армію в наступному вірші вирішили не годувати (хай спочатку салют зроблять). Так голодним лишився Арлекін – мабуть, акробатам рекомендується дієта перед знайомством з Барбі. Зате Гната Ганна так нагодувала галушками, що він, бідака, отруївся і «по ганочку покотився». Читаю далі: «...Не злякають нас ті оси...». Що за «ті» оси? Про них до цього місця не згадується! Чому б не написати «люті», наприклад? Іжачок веде «голчастий піджачок» – а сам, очевидно, їде голяка? Та ще й з напханим сиріжками ротом співає пісеньку. Ото хороші намери виховуються в дитини! Більше того, згідно з думкою автора, «щоб бігти – дві ніжки, щоб їсти – дві ручки». А ложку з виделкою малюк хай закине в куток? Те, що вже згаданий їжак на повному ходу свого велосипеда зривав сиріжки, – про це

вже взагалі хочеться сказати: «Діти, будь ласка, не пробуйте цього повторити самі!». Про сир автори писали, швидше за все, під враженням від фільму «Матриця». Спочатку рахували дірки, знайшли їх чотири; дірки лишилися, але сиру не стало. Миші, котрі, очевидно, ї з'їли сир, такі намальовані, але ж у віршику про них ні слова! Розгадку на віршик про тістечка я також знайшов за допомогою художника. Про хлопчика не говориться, але на малюнку він хитрувато очікує за шторами, коли ж Таня піде з кухні. Ведмідь з іншого вірша збирав каштани не до кишень, а у кишені. Що поробиш – у лісі неврожай на шишки! Те, що ніхто ведмедів у каштанових парках чи галях не бачив, – то ще не так страшно, головне, що вірш не оригінальний, а переспіваний. Далі без зайвих слів цитую: «Юля мамі помагала обід (наголос у цьому слові падає так, що складається враження, що мама шиномонтажником працює!) готувати: тихо-тихо в ліжку спала, ще й приспала брата». Головна думка висловлена, може, й зрозуміло для дорослого, але як здогадатися про зміст Юліної допомоги кількарічній дитині? І наостанок найсоковитіший ляпсус. Івасик у ролі чарівника показує фокуси з черевиком. Але які! «...Був порожнім черевик. Поплескав він у долоні – маки вирости червоні». Ви тільки уявіть! Черевик плескає долонями?! Ще не все – виходить, що черевик як був порожнім, так і лишився, бо квіти вирости бозна-де! Знову ж таки, ситуацію рятує художник. А то вийшла б якась наркотична маячня. Власне, якби я був директором інтернату для дітей з вадами зору, то побоявся б такі книги закупляти.

Підводимо підсумки. Скільки у «смачній» книзі текстів про щось істівне? Менше третини! Чим тоді виправдати її назву? У принципі, підхід був би непоганий, якби автори домислили до кінця

сюжети. Узяли б орфографічний словник і вибрали б назви страв і продуктів на відповідні літери. А потім писали б тексти. Заодно й мовних помилок позбулися б. Виграє книга лише тим, що є у ній усе-таки й справді цікаві та дотепні уривки, а не лише на домальовку художникам.

Не хочу вже надто тиснути на видавництво та авторів, але на завершення цієї статті порекомендую: дитяча література не може бути даниною моді, вона має створюватися з натхненням і любов'ю до дітей, а не конструюватися за принципом: «На цій книзі ми точно заробимо!» Це ж усе-таки діти, і вони нам такого недбалого ставлення до себе в майбутньому не пробачать. Потім не нарікайте, що з дитини виростає не той/та, про кого ви мріяли.

Оскільки цього разу **«BookoVрубка»** присвячена дитячій книзі, доречно додати, що наші наймолодші не тільки читають, а й пишуть :)), отже, **«вустами дитини...»**, так би мовити:)

ДОБРА СПРАВА

Слізки дощу крапають під моїм вікном. Це Бог, напевно, плаче за наші гріхи. У дощ потрібно зробити якусь добру справу.

Я непомітно підкрався до Наталчиного вікна. Вона гірко плакала. Я постукав у двері її оселі. Вона відчинила. Я не посоромився подарувати їй свою шоколадку. Вона миттю всміхнулась.

Ми вийшли на подвір'я. На небі заграло сонечко, і ми раділи йому. Був чудовий настрій. Бог почув нас і повернув нам сонце.

Ольга ПИРОЖИК,
учениця 5-го класу

ПТАХА

©Василишко-К. Володимир

«У вітру немає прописки, для вітру немає кордонів!»

– Я знаю, що ваш клуб існує уже більше 2-х років, розкажіть про його особливості.

– У нас принципово чоловічий клуб. Поясню чому: у чоловіків є свої розмови і свої правила. Жінки на сьогоднішній день доволі-таки емансиповані, незалежні, самі можуть себе забезпечувати і, відповідно, створити свій винятково жіночий клуб. До речі, такий є – «Дочки вітру». У нашому клубі чоловіки різної вікової категорії: є старші, ті, що ганяли у 70-80-тих роках, і молоді. Оскільки у нас одна ідея, ми вирішили згуртуватися і утворити клуб. До нього входять люди, які уже не просто ганяють, а далеко подорожують. Спочатку ми думали зробити його суто ковельським, але оскільки, у нас

багато знайомих, друзів-байкерів з інших міст та за кордоном – у Польщі, Німеччині, – вони почали до нас приєднуватися, і тому ми вирішили, що він буде міжнародним.

– Як можна стати одним із «Вітрів»?

– Багато є бажаючих, але не усі ми приймаємо, не усі проходять відбір. Щоб потрапити у клуб, треба, перш за все, приділяти час клубу і, відповідно, пройти випробування часом, адаптуватися. Хоча немає такого чіткого часового обмеження – це може бути півроку, рік. Байкер – це вільна людина, яка живе фактично у гармонії і може поєднувати все: і сім'ю, і роботу, і відпочинок. Байкери – це не тільки ті, що ганяють на мото-

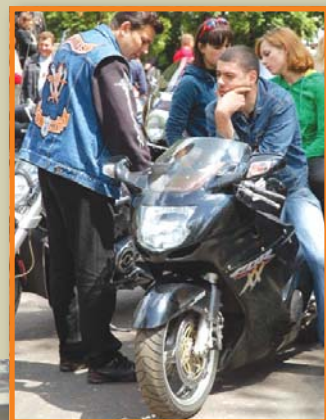

циклах і ходять з REVO вулицями, а передусім – це нормальні, порядні, солідні люди, які в суспільстві мають певний статус. Я вважаю, що чоловік без хобі – це «неповноцінний» чоловік. Взагалі, їздити на мотоциклі – це старі добрі гени, що передалися нам від козаків, які їздили верхи. Хоча нині це задоволення не з дешевих. Адже хороший байк пристойно коштує і не кожному по кишені. Наш клуб існує за рахунок членських внесків, і усі заходи, які ми організовуємо, проводимо за власний кошт. Хоча до деяких заходів ми залучаємо спонсорів.

– Клуб «Winds» є організатором першого міжнародного мотофестивалю «Світязь», а тепер ще й і 1-го міжнародного мотоярмарку. Як часто ви плануєте проводити ці заходи? І чи є у вас якісь нові задуми?

– Мотофестиваль будемо проводити раз на три роки, а мотоярмарок – щороку. І, сподіваємось, що у наступному році з'їдуться ще більше байкерів і бажаючих щось для себе придбати. Крім того, у нас ще є свої клубні заходи. Ми подорожуємо. У цьому році плануємо поїхати у Санкт-Петербург, поспілкуватися з тамтешніми байкерами. Нас часто запрошують на заходи із захисту природи, зокрема під егідою ООН. До речі, торік у

ПТАХА

Любешівському районі відбувся захід на підтримку низинних боліт, адже саме там було помічено білу синицю, яку донедавна вважали зниклою.

Влітку на підтримку екології нас запросили взяти участь у змаганні на байдарках річкою Прип'ять. Байкери замість звичної їзди на мотоциклі будуть у жилетках гребти на байдарках.

А ще ми візьмемо участь у міжнародному туристичному зльоті, де буде орієнтування, специфічні конкурси – наприклад, хто краще заграє на гітарі, хто найкраще зварить юшку з риби...

Минулого року ми закривали сезон фактично за 5 км від Чорнобильської зони відчуження. Там база відпочинку, і це є один з екологічних інститутів. Взагалі, наш основний напрямок – захист природи! Девіз клубу: «У

вітру немає прописки, для вітру немає кордонів!».

– Кожен клуб має свою символіку, скажіть яка вона у вас, і яких правил дотримуються усі байкери?

– Так, ми маємо свої символічні кольори. Вони підбираються для того, щоб було видно, що це за клуб. Адже надпис не завжди можливо прочитати здалека. У нас золотаво-срібні кольори, є три стрічки: зверху сама назва «Winds», з одного і другого боку «роза вітрів» (авт. – у формі зірочки), флюгер, який показує напрямок вітру, посередині – слов'янська символіка – тризуб, і з самого низу на щиту стоїть перша буква назви клубу – «W». Щит завжди означав міць. І, звісно, міжнародний знак UA. Загальноприйняті байкерські правила ми підтримуємо, але зі своїм слов'янським акцентом.

Наташа-Птахана

ПРИГОТУВАННЯ НА МУЗИЧНІЙ КУХНІ

23-го квітня в «Українських стравах» (екс-«Рок хата») відбувся концерт під назвою «Музична кухня», організований спільно Квартирою **FM та луцькими музикантами. Це маленьке свято несло в собі багато цікавинок та сюрпризів, купу позитиву та новинок, адже Квартира **FM** займається саме знайомствами з молодими, активними, творчими і запальними.**

Смакуючи українськими стравами та всілякими напоями, присутні мали змогу також насолодитися творчою кухнею, в якій брали участь талановиті музиканти і поети.

Шеф-кухарі, а саме: Квартира **FM** і луцькі музики, котрі цю ідею підтримують і намагаються допомогти молодим, представили гостям наступні страви: ще молодий гурт «RaDio», творчий «Копірайт», запальний «Збіг Обставин», драйвову «Свою Сорочку», потужну «Джигуру», а також прекрасний авторський проект

Олега Дмитрука та Павла Завади, котрим підспівав Анатолій Вітінський (вокаліст та гітарист гурту «RaDio»). А на закуску для справжніх гурманів була подана поезія лучанки Марини Ковальчук та ковельчанки Олі Італійки. І приправили все це дійство молодими експериментальними формаціями Вані Кас'яна і Олега Гордіюка, Наталі Снігової та Олексія Лазарева.

На «Музичній Кухні» гості мали змогу відчутися всю силу смаку та аромату музики й поезії, потрясти під запальний рок-н-

рол всім, що трясеться, а також потанцювати під романтичні ритми. На подібних заходах панує особлива атмосфера, адже тут збираються люди близькі за духом. У такій атмосфері забуваєш про всі свої негаразди і радієш життю, радієш тому, що ти в цей момент знаходишся саме в цьому місці. Піддаєшся музич-

Марина КОВАЛЬЧУК

[margo. самоіронія]

Та яка ти до дідька Марго?! Ти ж проста Маруся!
Написала би ще Королева Єлизавета...
«Аська», чати, сайти знайомств і все в тому ж дусі.
А в самій панчохи он вище колін подерті.

Скільки треба, скажіть: п'ятдесят, шістдесят, дев'яносто?!
Можу худнути, гладшати, прати, варити їсти.
Кілограм макаронів чи тиждень суворого посту.
Я погоджусь на переїзд – у село чи в місто.

Я розумна і гарна, і просто цікава особа,
Не обтяжена дітьми, сім'єю, житлом, грошима.
Тим не вір, хто говорить про мене – ледача нероба.
Я – твій янгол з блакитними, наче екран, очима.

Де ж ти ходиш, єдиний? Забрів десь на інші сайти?
Або десь в паралельному світі по той бік паркану?
Якщо чуєш мене, скинь на «мило» ну хоч би смайлик.
Я навіки твоя, Олександрє, Дмитро чи Романє!
(потрібне підкреслити)

ним ритмам, що панують в атмосфері, і відриваєшся на повну тілом і душою. Заряджаєшся навколишньою творчою енергетикою. Це своєрідний, але правильний, хороший наркотик. Вживаєш його... і хочеться ще і ще. Говорять, що музика й поезія – це найкращі ліки, і в цьому всі присутні мали змогу переконатися. Було весело, цікаво і дуже гаряче!

О.М.

Життя – широка річка, де берегів не знати,
І течія бурхлива нас у п'їтму несе...
Пройду вогонь пекельний, туман, залізні ґрати.
Життя – це шлях до сонця по грішному шосе.

Мені би крихту щастя, нічого більш не треба,
Зігрію у долонях, нікому не віддам.
І знаю я напевне – для мене «сьоме небо» –
Заснути біля ніг твоїх маленьким цуценям...

Оля ІТАЛІЙКА

зашторній вікна вже зима
ховай льодяники в підвалі
вмикай тепло і засинай
в обіймах рук коханих
купи лікер і теплий шарф
вона не захворіє
ти їй дарма розповідав
про карантин в країні
кипить у чайнику вода
закінчується цукор
ти їй усе своє віддав
на щастя у дарунок
зникають вогники з свічок
замки висять на дверях
не треба слів не треба мов
побудь лише із нею

Квартира FM завжди рада бачити нових жителів. Вітаються всі талановиті особистості: художники, музиканти, письменники, фотографи і просто люди з активною життєвою позицією, котрі хочуть реалізувати себе чи свої проекти. Адже, окрім організації концертів, Квартира FM проводить і кінопокази, і літературні зібрання. До нових зустрічей!

„ЗРОБИМО СВІТ НАВКОЛО НАС КРАЩИМ!“

Цього року на День захисту дітей було проведено масу цікавих заходів. Однією з приємних несподіванок стало встановлення нового дитячого майданчика у Ковелі. Ініціатором і організатором цієї події був «Дельта Банк», який проводить всеукраїнську соціальну акцію «Зробимо світ навколо нас кращим!». Це перша масштабна акція молодого банку, в рамках якої співробітники відділень банку у 58-ми містах України, спільно з керівництвом районних виконавчих комітетів, представниками міських лікувальних установ та місцевих ЗМІ, а також небайдужими громадянами, беруть участь у роботах із благо-

Начальник Ковельського відділення Дельта Банку Людмила Мельнікова, зокрема, зазначила:

– «Дельта банк» – молодий банк, але при тому він стоїть на правильних позиціях і розуміє, що найцінніші і найважливіші інвестиції – у наше з вами майбутнє, у дітей! Цією соціальною ініціативою ми хочемо показати, як зробити хоча б невеликий крок до того, щоб життя людей та міста стало кращим.

устрою місць культури та відпочинку. Питання про встановлення дитячого майданчика у Ковелі було прийняте центральним керівництвом банку в рамках акції.

Захід, звісно ж, не оминув увагою і Ковельський міський голова Сергій Кошарук. Він привітав усіх із святом і подякував організаторам за прекрасний подарунок місту. Побажав, щоб й інші меценати брали приклад з «Дельта Банку», і висловив впевненість, що подібна акція буде далеко не останньою.

ПТАХА

«Волинська Січ – 2010»

МГО Молодіжний фонд «Наше майбутнє» запрошує на літній спортивно-оздоровчий, військово-патріотичний наметовий табір «Волинська Січ – 2010».

Учасниками табору може бути молодь віком від 10 до 18 років (і старше), що подали заявку, або мають скерування від громадських організацій, управління сім'ї, молоді та спорту і ознайомлені з умовами та правилами проведення табору.

Табір проводиться за адресою: Волинська область, Турійський район, с. Миляновичі, урочище «Березина»

Проведення табору включає 3 заїзди: I заїзд 4 липня – 17 липня; II заїзд 18 липня – 31 липня; III заїзд 1 серпня – 14 серпня.

До участі в таборі допускаються особи, що:

- подали заявку;
- сплатили благодійний внесок;
- мають дозвіл батьків та медичну довідку про стан здоров'я;
- мають страховий поліс (копію);
- ознайомлені з технікою безпеки та положенням про табір.

Сума благодійного внеску для участі в таборі становить 750 грн.

Витрати на проїзд учасників до місця проведення табору і назад забезпечуються учасниками табору самостійно або за рахунок організацій, що їх відряджають.

Попередні колективні заявки на участь у таборі «Волинська Січ – 2010» подаються письмово або на електронну адресу за 10 днів до початку заїзду за адресою:

45008, м. Ковель, бульвар Лесі Українки, 9 (зал Гопака), а/с 60.

Довідки за телефонами: 068 140 42 80;

096 854 87 01; 093 060 93 34;

e-mail: mf-nm@ukr.net

Список необхідних речей учасника табору

(мати обов'язково):

1. Спальний мішок;
2. Вологостійкий килимок (карімат);
3. Дошовик;
4. Наплічник;
5. Головний убір (кепка, шапка);
6. Зручний похідний одяг (камуфляж);
7. Одяг для тренування (спортивний костюм або однострій);
8. 4 пари шкарпеток (вовняних);
9. 2 пари змінного взуття (кросівки, кеди);
10. Светр;
11. Куртку (штурмівка);
12. Кружку, ложку, миску (металеві);
13. 2 рушники;
14. Капці (тапки);
15. Мило, зубну щітку, пасту, мило + речі особистої гігієни;
16. Натільна білизна (труси, майки);
17. Футболки, теніски;
18. Зошит, олівець, гумку, ручку;
19. Розкладний ніж, ліхтарик;
20. Компас (якщо є в наявності);
21. Медична довідка про стан здоров'я;
22. Копія страхового свідоцтва (на час проведення табору);
23. Копія документа, що посвідчує особу;
24. Заявка на участь у таборі.

КОВЕЛЬ У ТАНЦІ

У Ковелі на початку червня відбувся IV міський фестиваль «Танцююче місто», організатором якого став відділ культури і туризму виконавчого комітету міської ради. Метою заходу є популяризація хореографічного мистецтва, виявлення найбільш обдарованих дітей.

У святі краси і грації взяли участь найкращі танцювальні колективи Ковеля: студія сучасної хореографії «Беллатрікс» (керівник Ангеліна Гавришук), народний зразковий художній хореографічний ансамбль «Барвінок» (Любов Ризванюк), студія сучасної хореографії «Пірует» (Марина Приц), ансамбль «Радість» дитячого навчального закладу № 12, студія народного танцю «Лісова пісня» (Вікторія Смолярчук), клуб бального танцю «Модерн» (Юлія та Ігор Ткачуки), а також ансамбль «Ритми планети» з польського міста-партнера Бжега Дольного.

Усі учасники фестивалю отримали дипломи і подарунки. А головну нагороду – приз глядацьких симпатій виборила студія сучасної хореографії «Пірует» під керівництвом Марини Приц.

**Фото Мирослава Данилюка,
Олега Зубчика**

Що таке щастя і де його шукати?

Сидячи перед телевизором і нудно клацаючи кнопки пульта, я натрапила на канал зі старими радянськими мультіками. «Ну що ж, – подумала я, – нічого кращого все одно немає. Мультіки – добрі». Пішли титри: сценарист, режисер, ролі озвучували... і назва мультфільму – «Ослик шукає щастя». «Шукає щастя? – подумала я, – цікаво, чи знайде?». Ослик довго блукав у пошуках, не знаючи, що то воно таке і як виглядає... Після перегляду я теж замислилася над цим: а що ж таке це ЩАСТЯ? Чому одна людина, маючи все, не є щасливою, а інша радіє навіть промінню сонця? Чому так відбувається?

Я зайшла в Інтернет – «він знає все». У пошуках щастя (його самого чи хоча б значення слова) я натрапила на визначення: «Щастя – це стан цілковитого задоволення життям, відчуття глибокого вдоволення та безмежної радості. Те, що викликає відчуття найвищого задоволення життям, дає радість людині. Стан чи якість бути щасливим; насолоджувальний досвід чи емоція, що породжується від володіння добром чи задоволення бажань; вітха, приємність; благословенність».

Усе це, звичайно, правда, та як досягти цього? Що робить нас щасливими людьми?

Скільки людей, стільки й думок... Що ж робити? Одні впевнені, що щастя, взагалі, немає, інші, що без грошей ну ніяк не можна бути повністю щасливим, а треті переконані, що щастя – це любов і здоров'я. Виходить, якщо людина інвалід без купи грошей, то щасливою їй ніколи не бути... парадокс! Здавалося б, що зірки та олігархи, у яких немає проблем зі здоров'ям, приречені на щасливе життя... але чому ми все частіше бачимо в новинах, що зірки співають, вживають наркотики

і страждають... Отже, формула щастя, виведена гарвардськими вченими: «Щасливими вважають себе люди, які здобули освіту, мають міцну сім'ю і хороші соціальні зв'язки. Відчуття щастя додає здоровий спосіб життя, відсутність шкідливих звичок і нормальна вага» – брехня! Маючи усе це, можна залишатися глибоко нещасливим... Щастя, воно як сонце – світить однаково усім, але при цьому різні люди почуваються по-різному.

«І що його тепер робити? – думаю собі я. – Ех, треба шукати далі». Якщо щастя не в матеріальних речах, то безперечно, щастя – це стан душі. Лев Толстой чудово підмітив, що щастя не в тому, щоб робити завжди, що хочеш, а в тому, щоб хотіти того, що робиш. Очевидно, перше, що обумовлює щастя, це здатність його відчувати. Щаслива людина та, яка щаслива у цей момент, та яка приймає усе, що дарує їй життя із радістю.

Щастя – це не річ, щастя – це почуття, таке самісньке як і кохання. Одні кажуть, що воно є, а інші вперто доводять, що це набір хіміко-біологічних процесів. Але людина не може жити ні без щастя, ні без кохання, як не крути... отже, і те, і друге точно існує! Є ж люди, які вперто доводять, що вони щасливі. Щастя не вимірюється у досягненнях і матеріальних достатках, бути щасливою людина повинна навчитися радіти, як дитина, усьому навкруги... не треба вірити у міф, що «як тільки... так зразу»: «Як тільки я закінчу школу, одразу стану щасливим на все життя»; «Як тільки отримаю хорошу роботу, то стану щасливим»; «Як тільки діти підуть у школу...»; «Як тільки старший одружиться...»; «Як тільки куплю автомобіль...» і т. д.

Хіба ж не простіше бути щасливим вже і зараз?

ПТАХА

Бережита Світлана

Вічна молодість «Старого Міста 2010»

Початок 1

Чи можна назвати «Старе Місто» (22 травня, Львів, стадіон «Україна») старим, якщо воно проводиться вчетверте? І чи може щось старе бути настільки драйвовим та захоплюючим? Врешті, чому всього лише «Старе Місто», якщо емоцій та вражень вистачить на цілу республіку? Ці та інші запитання 22 травня не задавали собі відвідувачі Старого Міста. Там і без того було добре, тож до чого була би вся ця софістика?

Початок 2

Що можна сказати однозначно про «Старе Місто Фест» (22 травня, Львів, стадіон «Україна»), то це те, що він не виправдав власної назви. Бо якщо старість, звичай, асоціюється зі спокоєм та самозаглибленням, то на фестивалі було багато всього протилежного: драйву, енергії, відриву з просто хорошою музикою на додачу.

Не зважаючи на дещо дивний підбір виконавців та деякі непримітні вибрики погоди, перший масштабний open-air

цього року, безсумнівно, вдався. Музика тішила, атмосфера захоплювала, кожному зустрічному хотілося усміхатися – відчувалася спільна приналежність до якоїсь таємничої музичної містерії, свята з відтінком цілком мирської людської святості.

Ще перед концертом найбільше лякали неблаганність сонця та гіпотетична можливість сильного дощу. Нащастя, перше було помірним, а дощ хоч і випав, проте був короткочасним і у фестивальной атмосфері став швидше приємним сюрпризом. Варто віддати належне й організаторам: вони підготували стадіон до фестивалю майже ідеально. Туалетів було практично вдосталь, і вони справно працювали, ціни у ятках з їжею та напоями не кусалися, добре проінструкована охорона поводити себе стримано і цілому заслужувувала на повагу, що на київських фестивалях буває нечасто.

Публіка почала стягуватися на стадіон іще до початку виступів, а вже із самого початку взялася танцювати, стрибати і просто радіти життю. Це була когорта тих, хто прийшов не так

побачити якогось конкретного виконавця, скільки на фестивалі в цілому, з конкретною метою відпочити і набрати під небом Старого Міста іще кілька бонусних балів щастя.

Першими виступили британські «The Urban Voodoo Machine» – чудові хлопці в червоних сорочках з маловідомими українцям, але прекрасними піснями. В усьому їхньому виступі відчувалася концертна спрямованість гурту – таку музику приємно було слухати, але іще приємніше – бачити. «The Urban Voodoo Machine» дійсно творили шоу, за що публіка віддячувала оплесками, усі разом творили наростаючу позитивну атмосферу фестивалю. Вже після завершення непретензійно зійшли у фан-зону, фотографувались, роздавали автографи і обіцяли виступити в Києві восени. Мовляв, подобається нам у вашій Україні.

Перед початком виступу вокаліст канадських «The Dreadnoughts» довго лаштував гітару у перервах між питтям вина впереміш з пивом. «Зараз почуваю... і почнемо наш виступ»,

– в естетиці панку звертався він до публіки. Далі було багато швидких гітарних рифів, суміші класичного хардкору та східно-європейських мотивів, і все це у поєднанні гітар, ударних, скрипки та мандоліни. М'ясо на сцені та м'ясо під сценою, при чому одне та інше якесь таке добре, миле і навіть гарне. Хтось слемився, хтось стрибав, хтось водив хороводи. Не відривалися, мабуть, хіба міліціонери, але їх можна зрозуміти, вони при ви- конанні.

Наступними (після довгої перерви на заміну обладнання) на сцену виходили британські «IAMX». У формат фестивалю вони вписувалися найменше, що, втім, не завадило їм відмінно виступити і довести публіку до напівекстатичного стану захопленого коливання з боку в бік у такт потужним електронним басам. І якщо на початку виступу дикий захват линув переважно з боку дещо недоречних на «Старому Місті» готів (надто гаряче для чорних строїв) та емо (злегка інший віковий діапазон), то під кінець виступу «IAMX» знайшли підтримку практично у кожного присутнього на стадіоні.

Між «IAMX» та Бреговічем на сцені з'явився DJ Scratchy. Він відважно намагався завести публіку, докладаючи до цього усю свою харизму, проте публіка просто потребувала відпочинку і реагувала в'яло. Хтось їв, хтось пив, хтось стояв у черзі до туалету, і куди менше людей танцювало. Багатьох лякало вже саме слово DJ, навіть не зважаючи на те, що Scratchy у своїх сетах маніпулював семплами народної музики, в тому числі й української.

На Бреговіча чекали чи не найбільше, врешті, в Україні його не було понад 5 років, і багато хто за ним просто скучив. Сам Бреговіч розповідав, що також скучив за Україною, і хоча вірилося йому слабо – ніхто не ображався. Після електронного звуку «IAMX» колектив Бреговіча звучав камерно і майже по-домашньому. Сам виступ не

можна було назвати феєричним (Бреговіч нарікав на деяку вто- му), проте в ньому відчувалося багато якогось нерафінованого тепла і слов'янської щирості. Публіка не хотіла відпускати Бреговіча зі сцени, а останній не хотів із неї йти. Мабуть, це нази- вається взаєморозумінням.

Насамкінець, після чергової довгої перерви на сцену вий- шов «Океан Ельзи». Було поміт- но, що значна кількість людей прийшло саме на «ОЕ», що, звіс- но, певною мірою засмучувало, проте за їх допомогою глядачів на стадіоні побільшало на третину, та інколи здавалося, що натовпу під силу переключити і Вакарчука, і усю потужну апа- ратуру. Публіка живо реагувала на кожне слово, кожен півоберт та піврух вокаліста, кожне слово кожної пісні проспівуючи раз- ом із ним. Врешті, і сам «Океан Ельзи» виступав потужно, живо, емоційно, і навіть деякі не дуже вдалі пісні з останнього альбому звучали сильно та яскраво. Зда- валось, що так і з такою підтрим- кою Вакарчук може виступати лише вдома, у Львові.

У межах одного дня фести- валь зумів умістити в собі не лише п'ять повноцінних сольних виступів, але й велику кількість драйву, любові, миру та подеку- ди нічим не вмотивованої ра- дості. Нефільтрована та нецензу- рована божественна ілюмінація осипалася на фестиваль дощем і музикою, налипала на комірцях футболок та мокрому волоссі. Люди виходили щасливими або принаймні здавалися такими. А порозсідавшись у маршрутки, вони продовжували співати різ- них хороших пісень. Врешті, так починався літній фестивальный сезон, і на нього самого чекає плідне продовження, про яке неодмінно буде написано на сторінках нашого журналу.

Сашко Кульчицький
Фотограф – Вікторія Іванух
і Харандюк Ярослав

ПТАХА

Трояндова Болгарія

ПТАХА

КОРОТКО ПРО МІСТО.

Саратов (з татарської «сари тау» – «жовта гора») – місто на південному сході європейської частини Росії на правому березі річки Волги. Засноване у 1590 році. Кількість населення року 830 953 чол. В історичному центрі знаходяться і області, театри: опери і балету (1875), дра (1918), консерваторія (1912), цирк (1876), філармонічний музей ім. Радищева (1885), Музей Федіна (буд. ліття), музей-садиба Миколи Чернишевського (Саратов – відомий у Російській Федерації центр дослідної і проєктної діяльності.

Літня пора створена для відпочинку. Ніжне сонячне проміння, чисте небо і, звичайно ж, вода. Думки втікають від спеки втомленого міста до водойми, до хвиль, до місця, де можна забути про всі турботи і з легкістю вимовити рекламне: «А я на морі». А ще коли у тому морі влаштовують безкоштовне шоу дельфінів, то радості того, хто відпочиває, нема меж.

Давненько на Чорному морі я не бачила дельфінів. Принаймні, на кримському узбережжі їх зустріти не довелося. А от на Сонячному Березі в Болгарії вони влаштовували нам справжнє шоу і подарували настрої. Уявляєте, сонечко сідає в море і позолочує хвилі, море оживає і грається з берегом. Достойні декорації для таких акторів як дельфіни.

Отож, як і обіцяє назва, мова піде про «трояндову Болгарію». Але не шукайте у статті точних фактів про площу країни, кількість населення тощо. Тут лише враження. Враження про відпочинок.

БОТАНІЧНИЙ САД У БАЛЬЧИКУ

Після відвідування ботанічних садів в Умані, Білій Церкві (якщо уточнювати, це дендропарки, та все ж...), у Львові, Києві та Нікітському в Криму здивувати мене було практично нереально. Але Бальчику вдалось це зробити. Уявіть: кінець травня, парк, залитий сонячним промінням і трояндовим ароматом, безліч квітів, різноманітних дерев, водоспад (штучний, звичайно, проте дуже гарний) і палац королеви Марії, який дуже органічно розміщений на підвищенні, по сусідству з магноліями. Сама будівля є дещо незвичною, поєднує елементи мусульманської мечеті та православного храму. Під час румунської окупації Південної Добруджі (1919-1940 рр.) палац був літньою резиденцією королеви Марії. Судячи з того, що вона по собі залишила, королева любила ікони, гарні речі, вино і сидіти на своєму троні, споглядаючи море. Пліткують, що у неї був роман з рибалкою і залежно від того, чи був присутній її законний чоловік у Палаці, подавалися певні знаки білою (а-ля «приходь») чи чорною (благовірний вдома) хусточкою. Щодо вина: нам провели дегустацію і розповіли, що до сих пір у Бальчику існує королівський нюхач (професія на кшталт дегустатора). Ну, і звичайно ж, у ботанічному саду є свої легенди і своя родзинка (як-от палець Корятовича в Замку Паланку чи столітній дуб в Умані) – місточка. За легендою, хто перейде його із заплученими очима, буде щасливий у коханні. Постояли ми, подивилися, як переходять німецькі туристи (хто на двох, хто рачки), посміялись і собі перейшли. Ну, і на завершення про Бальчик: без нашої хазяйновитості не обійшлося, і сажанці з плантації кактусів успішно поїхали рости на українській землі.

ВЕЧІР В БОЛГАРСЬКОМУ СЕЛІ

Щоб розповідь не здавалася вам повною байкою, підкину у ваш словниковий запас новий термін: нестинарство. Ви в болгарському ресторані, пригощаєтесь традиційними болгарськими

бринзою, бараниною (гювеч чи просто шашлик), вином (ну скажімо, із сорту винограду мавруд), починаються танці, проходить інсценізація весілля у народному стилі, поруч у каміні потріскують дрова. І тут, старша жіночка дістає розжарене вугілля, розкладає у приміщенні на спеціально відведених площі і починається... Нестинари – люди, які виконують традиційний болгарський танець на розжареному вугіллі. Танець виконують під звуку старовинних болгарських мелодій, з іконою в руках. Ця традиція дуже давня. А нестинари передають своє вміння вибраним людям, переважно у спадок дітям. Вугілля охолело. Пора повертатись до готелю.

НЕСЕБР

Звичайно ж, хто буде сидіти в готелі, коли навколо стільки цікавого? Наступного дня поїхали до центру Сонячного Берега, погуляли набережною і пішли пішки в Несебр. Одне з найдавніших міст Європи, що зручно вместилося на острові. Руїни античних воріт, фортечних стін, вузьенькі вулички, будиночки, оригінальні за своєю архітектурою, залишки старовинних церков (їх знайдено 40! А місто невеличке, за півгодини пішки обійти можна). Храми тут незвичні – суміш грецьких і слов'янських традицій. Недарма містечко зараховано до списку природних і культурних визначних пам'яток, що знаходяться під захистом ЮНЕСКО.

АНЕКДОТИ З ЖИТТЯ (АБО ПРИГОДИ В БОЛГАРІЇ)

З курйозів насамперед варто знати про жести. Наш традиційний жест – заперечний кивок головою у Болгарії означає «так», а ствердний – «ні». Ми знали про це заздалегідь, проте все одно дивно було, коли продавець заперечно кивав головою і казали: «Да, конечно».

На Золотих Пісках нам розказали ще один «мовний ляп», який трапився нещодавно у них в готелі. Підійшов чоловік до дівчини на рецепції та й каже: «Ви не могли би мені допомогти, у мене майка з балкону впала на козилок». Дівчина з виразом жаху на обличчі почала телефонувати в рятувальну службу. Справа в тому, що «майка» по-болгарськи означає «мама». А молоде населення, до речі кажучи, більше вчить французьку і німецьку (переважна більшість відпочиваючих німці та французи), а російську знають не всі.

І ще – це єдина країна у світі, де за все платять тваринками. Грошовою одиницею тут є леви.

І НАСАМКІНЕЦЬ...

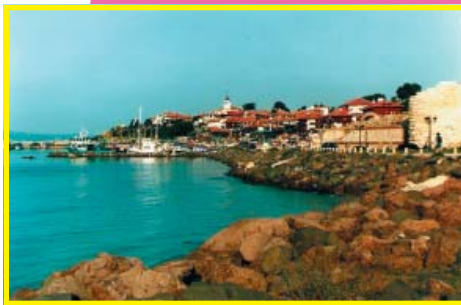
Болгарія залишиться в пам'яті як країна троянд, акацій, вина, моря. До речі, у Болгарії є музей троянд, з них тут виготовляють ефірні масла, креми і різноманітні косметичні засоби. І ще одна річ – смакота, яку я тут скуштувала вперше в житті – трояндове варення (на вибір: з пелюстками, без, у вигляді джему). Є навіть трояндове вино. Щодо вина: у Плевені, більше ста років існує Інститут виноградарства і виноробства, який займається вивченням і розробкою нових сортів болгарських вин.

Звичайно, про цю країну можна розповідати довго. У планах – відвідати Софію, поплавати на судні по річці Ропотамо, піднятися на Шипку, Долину Троянд. Ех, люблю я літо!

ПТАХА

Наталья Татарчук

ЕПОХА ВЕЛИКОЇ МУЗИКИ В ОДНОМУ ОБЛИЧЧІ

«Справа не у віці, головне – музика»

Ронні Джеймс ДіО

**Він колекціонував жаб.
Їх йому дарували рідні, друзі, прихильники.
Жаби з гітарами, жаба, що грає на саксо-
фоні, і багато-багато інших.**

П'ятдесят років панування ДіО обірвалися для його прихильників неочікувано. Смерть великого майстра класичного року зачепила кожного шанувальника справжнього мистецтва, нефальшивої Великої музики з Великим голосом, що назавжди залишиться одним із гігантів в історії важкого металу.

Можна сказати, що творчість Ронні Джеймса ДіО – це певне уособлення хард'н'хеві, і залишається ним уже протягом трьох десятиріч. Його музика може є класикою жанру, адже платівки ДіО, випущені 15-20 років тому, залишаються досі актуальними. До кінця своїх днів Ронні докладав максимальних зусиль, щоб переконати людство у тому, що важкий рок не зник у далеких 70-х, а продовжує існувати і розвиватися до цього часу.

Справжнє ім'я музиканта – Ронні Джеймс Падована, ДіО – це псевдонім, який з італійської означає «Бог». Народився 10 липня 1940 року в Портсмуді штату Нью-Хемпшир. Щодо року свого народження ДіО любив жартувати, мовляв, «Справа не у віці, головне – це музика». Практично усе своє дитинство музикант провів у містечку Кортланд, де на його честь мешканці міста назвали вулицю – «Dio Way». Однак, щоб прийти до цього, Ронні довелося докласти чимало зусиль і поступово, постійно вдосконалюючись, йти до своєї мрії.

«Я завжди був у захваті від романів Вальтера Скотта і різної фантастики, – говорив ДіО. – Ці книги я читав просто запоєм. Але й «заучкою» мене не можна було назвати – не менше часу я витрачав на заняття спортом. Грав у шкільній футбольній команді, і мною пишалися і друзі, і вчителі, і навіть батьки».

Любов до музики поєдналася із захопленням художньою літературою. Проте музика остаточно перемогла, і Ронні уже в 1957 році грав у групі «Ronnie & The Red Caps». Щоправда, в цей час він грав на трубі та бас гітарі й навіть не підозрював

про свої вокальні здібності. Вже на початку 60-х він перекваліфікувався у вокаліста, при цьому не випустивши з рук свою бас-гітару. Однак, проіснувавши 4 роки, гурт розпався, і на його місці з'являється інший – «Elf». Далі серйозніше, шлях від «Deep Purple» до «Rainbow», «Black Sabbath», «Dio», знову повернення до «Black Sabbath», а пізніше чергове відновлення активної роботи гурту «Dio» і створення легендарної «Heaven and Hell». У 1980 році Діо записав свій дев'ятий студійний альбом під назвою «Рай і пекло», визнаний однією з вершин важкого року. Навіть побіжного погляду на його дискографію достатньо, щоб зрозуміти, що ім'я цього музиканта нерозривно пов'язане зі всією хард-роковою елітою.

«Якщо ви не вирізняєтесь, ніхто не зверне на вас увагу. Ви не можете копіювати когось іншого, якщо ви достатньо талановитий для того, щоб створити свій власний індивідуальний стиль, і лише в цьому випадку будуть прихильники. В музиці одна справа бути хорошим музикантом, а інша – бути особистістю, створити те, що відрізняється від того, що роблять інші».

Діо

Йдучи на його концерт, слухачі знали, що отримають величезну порцію справжнього мистецтва. Силу виконання, масу енергії під час виступу, яка іде зі сцени, можна відчувати, навіть переглядаючи записи концертів. Кожен альбом, у створенні якого брав участі Ронні Джеймс Діо, назавжди і глибоко врізблений у час, в історію музики. Створюючи свою музику, він постійно показував себе живописцем, художником, який творив нові й нові звуки, видобував із себе живу музику, чудові гітарні рифи і соло.

До речі, саме він увів у широкий «вжиток»

всесвітньо відому сьогодні «козу» – жест, про який, за словами музиканта, він дізнався від своєї бабці. «Коза» була частиною ритуалу, що відводила нечисту силу, тож Діо спробував поєднати містичний підтекст легенди зі своїми текстами, і у нього вийшло. Це своєрідне поєднання створювало особливу атмосферу на концертах, відчуття присутності потойбічних сил. З тих пір «коза» – незмінний атрибут рок-концертів.

«Ронні буде жити, поки ми піднімаємо вгору «козу». Людина зі Срібної гори завжди буде нашою веселкою в п'їтмі».

Queensryche

Під час своїх інтерв'ю Діо любив наголошувати на тому, що він та його гурт («DIO») завжди на вершині: «Ми не хочемо грати погано на концертах і ми відмовляємось записувати погані альбоми. Те, що ми пишемо, зазвичай робить нас щасливими, і, як правило, нам вдається писати те, що хочуть почути від нас люди».

Восени 2009 Діо діагностували рак шлунка. З того часу і до кінця своїх днів він разом із сім'єю боровся і не втрачав надію перемогти хворобу. В березні 2010 його дружина повідомила, що здоров'я музиканта покращилося, проте дива не сталося. Турне гурту «Heaven&Hell» по Великобританії скасували за кілька днів до смерті Діо. 16 травня, на 68 році життя, померла легенда, рак забрав одного із кращих голосів серед вокалістів тяжкої музики.

«... Будь ласка, пам'ятайте, що він всіх вас любить, і його музика буде жити вічно».

Венді, дружина Ронні Джеймса Діо

ПТАХА

Катерина Мармиченко

Наталія КРИМАН

Як скаже світ: «Ти крихта у мені!»
Йому повім: душа моя – безмежжя,
Йдучи вперед, не знаю я обмежень,
Згораючи, воскресну знов в огні...

Я – крихта, без якої бракне світу
І сили, і потуги, і снаги,
Я – крапля, без якої береги
Ріку життя по вінця не наситять.

Я – нота, без котрої не складе
Маестро душ гармонії в акордах...
Так, крихта я. Та впевнена і горда,
Яка до зір крізь терня все іде!!!

Послухай дощ – шепоче щось, немов
Бажаючи достукатись до серця,
Йі схолю без любові в жилах кров
Роздмухати, мов вітер тло озерця.

Послухай дощ – він змиє пелену,
Що на душі безмовно сумом висне,
Під нею враз надії промінь зблисне,
Всі почуття пробуджуючи з сну.

Послухай дощ – а раптом скаже він,
Кого ж тобі впустити можна в душу,
Щоб жити захоїлося ще дужче
Й печалям всім поставити заслін.

Послухай дощ – під серця твого стук,
Здається, хоче він налаштуватись,
Аби любов зродилась в нім крилата
І стерла з серця тіні від розлук...

Послухай дощ – він серця твого стук!

Міріадами крихітних часток
Розлітаюсь по всьому світу –
То бажаю доземно упасти,
То в безмежжя небес полетіти,
То зриватись краплиною з висі,
Скам'янілу зросивши землицю,
То багрянцем з'явитись на листі,
То калиновим стати намістом,
То зорею ясною сіяти –
Світлом правдоньки душі зцілити,
То надії оазою стати
У пустелях байдужого світу.
То у небі ключем журавлиним,
Що вертає до рідного краю,
То струмочком у горах невинним,
Що природу усю напуває,
То веселкою понад ланами,
Свіжим вітром в спекотну годину,
То акордом чарівним у гамі,
Що в обійми до Вічності лине,
То пташиною в чистому полі,
Що Господнє ім'я прославляє,
То усмішкою гарної долі,
Що на когось за рогом чекає...

Лиш ніколи собі не дозволю
В цій життї стати ближньому боєм!

Дауншифтинг: гармонія через падіння

За останнє десятиріччя український лексикон активно поповнюється західними назвами нових рухів, субкультур, течій. Одним із таких термінів є дауншифтинг, позичений у американських водіїв (з англ. downshifting – перемикання авто на нижчу передачу). Сьогодні дауншифтинг – це особливий рух, своєрідна філософія, сенс якої полягає у зміщенні життєвих цінностей у бік нематеріального. Представники цього руху відмовляються від так званих «соціальних благ» на кшталт кар'єрного росту, накопичення коштів і психоемоційних навантажень. Ці люди зробили вибір на користь гармонійного існування, творчої самореалізації, свободи керувати власним часом заради сімейного щастя чи улюбленої справи.

Звісно, одразу ж простежується паралель зі світоглядом гіппі, філософією нью-ейджу, рухом зелених, ескапізмом (з англ. escape – втікати, рятуватись).

Зрештою, завжди існували люди, які відмовлялися від соціального статусу і капіталу та ставали на шлях духовного са-

морозитку, займаючись при цьому неважкою психологічно стабільною працею. Наприклад, у VI столітті римський правитель Диоклетіан, який славився своєю жорстокістю, тяжко хворів. А одразу після одужання здивував усіх своїх підданих – відмовився від влади і переїхав у невеличку хатинку на березі моря. Римляни не були готові до таких радикальних змін та не раз просили його повернутися, на що Диоклетіан відповідав: «Якби ви бачили, яку капусту я виростив, то не просили б мене повернутися...».

Сьогодні яскравим дауншифтером можна назвати американця Джона Дрейка, який після 15 років роботи у галузі бізнесу, зрікся своїх досягнень і написав книгу «Дауншифтинг: як працювати поменше, а отримувати задоволення від життя побільше». Це видання у США є бестселером.

Як і кожен шлях самовираження, дауншифтинг має своїх прихильників і противників. Останні вважають «сповзнання вниз», неприйнятним для нашого соціально-культурного і

економічного середовища, шкідливим і навіть безглуздим, адже, на їхню думку, фінансова незалежність є найважливішою умовою існування у сучасному світі.

Оскільки рух є відносно новим, то в Україні він тільки починає свій розвиток. До того ж лише 4-5% людей можуть дозволити собі покинути роботу і не померти з голоду. Трапляються особистості, які їдуть з нашої держави на індійські пляжі, лежать там на сонечку, тиняються з екскурсіями та вішають на себе ярлик дауншифтера. Що ж, кожен має право сам вирішувати, прихильником якого модного віяння називатися...

Як на мене, явище дауншифтингу є сьогодні просто необхідним. Адже так часто повага, вияви дружби, людське тепло зумовлені виключно посадою і гаманцем. А відмова від соціальної ієрархії принесе вміння ставитися до грошей не як до мети, а як до засобу, бо саме цього, на мою думку, не вистачає суспільству XXI століття.

ПТАХА

Анна Гарбузова

УКРАЇНСЬКИЙ ПАРИЖ

Ейфелева вежа, Лувр, Собор Паризької Богоматері, Люксембурзький сад, музей Клоні і т. д... – пам'ятки Парижа, які прагне відвідати кожен, хто приїжджає у французьку столицю. І, мабуть, мало кому з українців відомо, що у Парижі чимало місць, пов'язаних із Україною.

**Директор Української бібліотеки імені Симона Петлюри в Парижі
Ярослава Йосипишин**

Найбільш відоме з них – це Українська бібліотека імені Симона Петлюри, яка знаходиться у скромному та зовні непримітному будинку на вулиці Палестін (rue de Palestine) на сході французької столиці. Від часу заснування – 1929 року – вона залишається центром політичного та культурного життя українців на французькій землі. Сюди звертаються французи у пошуках своїх предків, вихідців з України, приходять українці, які проживають у Франції, приїжджають вчені для наукових студій.

Бібліотека була заснована сподвижниками Отамана після його смерті. У час Другої світової війни її міжвоєнні зібрання були вивезені нацистами, частина з яких згодом опинилася в Москві і дотепер назад не повернулися.

Сьогодні директором бібліотеки та її душею є дочка соратника Симона Петлюри Петра Йосипишина – Ярослава Йосипишин. Вона невтомно працює над поповненням фондів, їх впорядкуванням та опрацюванням, веде наукову роботу, підтримує постійні зв'язки із українцями в різних кутках світу.

Надійною помічницею пані Ярослави, бібліографом та бібліотекарем упорядковувач багатьох років працює тут колишня лучанка Дарія Мельникович, попри драматичні перипетії особистого життєвого шляху та української історії, завжди віддана

**Церква Святого Володимира на
бульварі Сен-Жермен**

справі розбудови України.

У приміщенні бібліотеки облаштована невелика кімната-музей Симона Петлюри, де зберігаються деякі документи періоду національно-визвольної війни 1918-1920 років, особисті речі Отамана, одяг, в якому він був убитий більшовицьким найманцем на вулиці Расіна (rue de Racine) 25 травня 1926 року.

**Пам'ятник Тарасу Шевченку у сквері
на бульварі Сен-Жермен**

Бібліограф Дарія Мельникович

На першому поверсі цього ж будинку, де знаходиться бібліотека, розташувалася українська православна автокефальна церква Святого Симона, в якій щонеділі відбуваються богослужіння. У Парижі на бульварі Сен-Жермен знаходиться ще одна українська культова споруда – греко-католицька церква Святого Володимира.

У цьому приміщенні до війни розташовувався госпіталь, в якому і провів останні хвилини свого життя смертельно поранений Симон Петлюра. Після війни французька влада віддала приміщення українській громаді.

Поряд із церквою – сквер, який 1968 року було названо іменем Тараса Шевченка. Тут ще 1964 року до 150-річчя від дня народження Тараса Шевченка було збудовано пам'ятник великому українському поетові.

Могила Симона Петлюри на кладовищі Монпарнас у Парижі. Поряд із ним поховані його дружина і дочка

Зараз у Парижі проживає чимало українців. Саме сквер Тараса Шевченка та церква Святого Володимира на бульварі Сен-Жермен є місцем їх зустрічей та спілкування, постійного зв'язку з батьківщиною.

У приміщенні бібліотеки

Світлана КРАВЧЕНКО
Світлина автора

№ 6-7, 2010 29

Особисті речі Отамана, в яких він був убитий на вулиці Расіна у Парижі в 1926 році

Кімната-музей Симона Петлюри

Кінозал «Прем'єра» гугу ім. Франка представляє

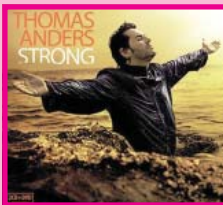
**ШРЕК
НАЗАВЖДИ**
25 червня -
7 липня

**«Сутінки. Сага.
Затемнення»**
8-28 липня

«A'STUDIO» «ВОЛНЫ» – це десятий студійний альбом «Волны». До релізу увійшло 10 пісень. Поряд з абсолютно новими композиціями, які група ніде раніше не виконувала, до нього включені і пісні, які уже встигли стати хітами. Над альбомом працювали на 5-ти студіях Москви. Співавтором і автором більшості пісень став давній соратник групи Еркеш Шакеєв.

THOMAS ANDERS «STRONG REMIXED» – 10-й альбом Томаса Андерса. Усі пісні написані російським композитором Сергієм Рєвтовим у співтворстві з Девідом Бургхардом, Арсе-нієм Арделяном і Томасом Андерсом. Альбом витриманий у легкому танцювальному стилі. Він вийшов у трьох варіантах: Premium Edition, Basic Edition, Oriflame Edition.

«СКРЯБІН» «DANCE ХІТ НА ЛІТО!» – гурт представляє альбом з 13-ти треків-реміксів, створених кращими українськими дід-джеями на старі та нові хіти. Як іронія і гумор, так і улюблена прихильниками скрябінівська туга в ритмічному звучанні користуються у слухачів успіхом.

TOMATO JAWS: FEEL ME – у 4-му студійному альбомі прихильники електронної музики зможуть прослухати на ній 12 творів, до числа яких входить головна композиція колективу «Feel Me», яка уже досить довгий час використовується в ефірах багатьох українських телеканалів і радіостанцій. «Feel Me» широкий за діапазоном стилів – від техно-хаусу до даунтемпо.

**Підготували: магазин «ДоМажор» (м. Ковель)
і редакція журналу «Птаха»**

ЖУРНАЛИ МОЖНА ПРИДБАТИ У ТАКИХ ТОРГОВИХ ТОЧКАХ:

У КОВЕЛІ: • магазин «АВС» (привокзальна площа);

- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Фаворит» (вул. Володимирська), «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піццерія «Classic» (вул. Сагайдачного, 6в);
- точка продажу преси в універмазі.

У ЛУЦЬКУ: • магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан);

- торгова точка біля Будинку Офіцерів (вул. Винниченка);
- торгова точка в корпусі філологічного факультету ВНУ (вул. Винниченка);
- книгарня «Руніка» (Палац учнівської молоді, вул. Шопена, 18);
- книгарня «Руніка» (головний корпус ВНУ, пр-т Волі, 13, 2-й поверх).

Наші друзі

**Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))**

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксамит», голова
батьківської
громадськості міста.

Віктор Козак
– директор ТзОВ
«Ідея», член ради
регіону міжнарод-
них перевізників
Волинської та
Рівненської об-
ластей, депутат
районної ради.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат мись-
кої ради, сфера
діяльності: ви-
готовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Андрій Отка-
ленко – голова
МГО «За життя»,
директор фірми
«UAnet», радник
ковельського
міського голови

«АЩОЯКЩО». Зоряна стане ведучою?!

Талановита людина талановита у всьому. В журналі ми вже неодноразово писали про шалену білявку Зоряну. Ця публікація не буде винятком, адже привід для того більш, ніж вагомий. Наша Зорянка поринула у бурхливу діяльність шоу-бізу. Чому наша? Певне, тому, що ковальчани неодноразово мали можливість насолодитися її прекрасним голосом, і надалі Зоряна за можливістю виступає у нас.

А щодо шоу-бізу, то що ж тут сказати? – Ця непосидюча блонда стала ведучою власної телепрограми під інтригуючою назвою «АщояКщо». Концепт програми дуже несподіваний, і, скажімо так, злегка екстремальний. Звісно, не для ведучих. Разом із Зоряною передачу веде її товариш Юрко Синенький, шоу, де зірки на день змінюють свою професію. Несподівано, правда? Шкода, що я не зірка))) У гостях у програми «АщояКщо» вже побували гурт «Алібі», Ірена Карпа, Наталка Карпа, Назар Хіцяк. Усі вони перевтілювалися і з задоволенням пробували себе у новому амплуа.

Як каже сама Зоряна: «Одного дня подумала, а що, якщо взяти в руки мікрофон та реалізувати одну зі своїх мрій, а саме – стати ведучою розважального шоу. Адже люблю розмовляти, веселитись, розважатись та передавати людям свій позитивний настрій». Сказала і зробила... шоу можна подивитись тут: <http://vkontakte.ru/club17216537>

Але ж ви тільки не подумайте, співати Зоряна продовжує, більше того, нарешті відзняла кліп на пісню «Включаю PLAY», який згодом ми усі побачимо. Не знаю, як ви, а я дочекається не можу.

Також одна з найсвіжіших та приємних новин – це нова пісня Зорянки «Квітка», черговий шедевр, створений нею. Приємно слухати.

Я ж Вам казала, що талановиті люди талановиті у всьому, і героїня цієї статті тому дуууже велике підтвердження.

Натхнення тобі, Зозо, і творчих успіхів. Чекаємо на тебе у Ковелі.

АТУМ

Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua
Свідцтво про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008. Видіється з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна до-говірна. Наклад 1500 прим.

№ 6-7, 2010 31

Верстка та підготовка до друку: Володимир Камінський.

Редакція збирає за собою право літературного редагування, ско- рочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

ПТАХА

№ 6-7 (27), 2010

(череснь-лицень)

Головний редактор:

Ольга Ляжнок

Фото Фомука А. В. із ковельського фотоархіву.

ФОТОПОЗИТИВ «НАШ КОВЕЛЬ»

